

ΤΡΙΤΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΑΘΗΝΑ 2022

Κοσμητεία Φιλοσοφικής Σχολής, 3ος όροφος (γρ. 301)
Κτήριο Φιλοσοφικής Σχολής
Πανεπιστημιούπολη Ζωγράφου, τ.κ. 15784
Τ. 210-727-7979

e-mail: deanphil@uoa.gr
<http://www.deanphil.uoa.gr>

Φωτογραφία εξωφύλλου: Ιωσήφ Βιβιάκης

ΠΡΟΛΟΓΙΣΜΑ

Η Κοσμητεία της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, συνεχίζοντας τον επιτυχημένο θεσμό του ποιητικού διαγωνισμού ανάμεσα στις φοιτήτριες και στους φοιτητές των δεκατριών (13) Τμημάτων της Σχολής, διοργάνωσε και τρίτο ανάλογο, από 13 Δεκεμβρίου 2021 έως 13 Απριλίου 2022. Ο διαγωνισμός αφορούσε στη συγγραφή ποιήματος με το ευρύ και επίκαιρο θέμα «Δια ζώσης».

Για μιαν ακόμη φορά η ανταπόκριση των φοιτητριών και των φοιτητών της Φιλοσοφικής Σχολής ήταν ευρύτατη, καθώς υπεβλήθησαν συνολικά εξήντα (60) ποιήματα, σαράντα ένα (41) γραμμένα από φοιτήτριες και δέκα εννέα (19) από φοιτητές της Σχολής. Κατά τον εν λόγω τρίτο διαγωνισμό, όμως, παρακινήθηκαν να συμμετάσχουν και φοιτήτριες/φοιτητές εκτός της Φιλοσοφικής Σχολής και με συγκίνηση δεχθήκαμε ένδεκα (11) ποιήματα από μέλη των φοιτητικών κοινοτήτων άλλων Σχολών (Ιατρική) και Πανεπιστημίων (ΑΠΘ, ΠΑΔΑ, Πάντειο, ΠαΠει, Πατρών, Πελοποννήσου).

Η κριτική επιτροπή του διαγωνισμού, αποτελούμενη από τον ποιητή Γιώργο Βέη (πρόεδρο), τη συνάδελφο ποιήτρια Λιάνα Σακελλίου και τον ποιητή Γιάννη Δούκα (μέλη), αξιολόγησαν τις καλύτερες συμμετοχές των φοιτητριών και φοιτητών της Φιλοσοφικής Σχολής και απένειμαν τα προβλεπόμενα τρία (3) πρώτα βραβεία, καθώς και εύφημη μνεία σε τρία (3) ακόμη ποιήματα· επιπλέον, βραβεία απέσπασαν και τρεις (3) ποιητικές συμμετοχές από φοιτήτριες εκτός της Φιλοσοφικής Σχολής· δέκα έξι (16) συνολικά ποιήματα που ξεχώρισαν κατά τον διαγωνισμό περιλαμβάνονται στην παρούσα έκδοση που, για τρίτη χρονιά, δημοσιοποιεί η Κοσμητεία της Φιλοσοφικής Σχολής.

Ευχαριστούμε όλους όσους συμμετείχαν και στον παρόντα τρίτο φοιτητικό ποιητικό διαγωνισμό· τις φοιτήτριες και τους φοιτητές της Σχολής μας, αλλά και άλλων Σχολών και Πανεπιστημίων, που έσπευσαν να συμμετάσχουν και έστερξαν να μας εμπιστευτούν την ποιητική αύρα της έμπνευσής τους. Εγκαρδώς ευχαριστούμε, επίσης, τα διακεκριμένα μέλη της κριτικής επιτροπής, τους ποιητές Γιώργο Βέη, Λιάνα Σακελλίου και Γιάννη Δούκα.

Τα οφειλόμενα εύσημα απευθύνουμε, τέλος, και προς την αγαπητή συνάδελφο Δώρα Μέντη, μέλος του Εργαστηριακού Διδακτικού Προσωπικού του Τμήματος Φιλολογίας της Σχολής μας, που αναμφίβολα αναγνωρίζεται πλέον ως η «ψυχή» του όλου αυτού ποιητικού εγχειρήματος.

Αθήνα, 18 Μαΐου 2022

ΑΧΙΛΛΕΥΣ Γ. ΧΑΛΔΑΙΑΚΗΣ
Κοσμήτωρ Φιλοσοφικής Σχολής ΕΚΠΑ

Ο Φοιτητικός Ποιητικός Διαγωνισμός της Φιλοσοφικής Σχολής (2019-2022)

Καθώς έχουν περάσει τρία χρόνια, φτάνει ο καιρός για έναν πρώτο απολογισμό του Ποιητικού μας Διαγωνισμού. Ως εισηγήτρια της αρχικής ιδέας και συντονίστρια της συνολικής διεξαγωγής του Διαγωνισμού, καταγράφω στην παρούσα αυτοτελή έκδοση του Τρίτου Διαγωνισμού τη μικρή ιστορία του εγχειρήματος με μνήμη και αγάπη για όσα προσέφερε: τον πρώτο για την πρωτόγνωρη, εξαιτίας των συνθηκών του εγκλεισμού, ουσιαστική επικοινωνία, τον δεύτερο για τη μεγάλη του συμμετοχή, τον τρίτο για τη σθεναρή ανταπόκριση και εξωστρέφεια.

Πρώτος Ποιητικός Διαγωνισμός (30 Ιανουαρίου - 30 Απριλίου 2020)

Το 2020 ήταν μια, στην κυριολεξία, δίσεκτη χρονιά, που ξεκινούσε, εν τη αγνοία μας, ευοίωνα με την εξαγγελία του Πρώτου μας Φοιτητικού Ποιητικού Διαγωνισμού υπό την αιγίδα της Κοσμητείας της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Το θέμα του ήταν η «Φοιτητική ζωή» και απευθυνόταν σε δύο ξεχωριστές κατηγορίες σπουδαστών, στους ενεργούς φοιτητές και τις φοιτήτριες και σε όσους είχαν αποφοιτήσει. Φαινόταν ότι θα πετύχει και αριθμούσε ήδη 9 έγχαρτες συμμετοχές πριν το lock down του Μαρτίου. Περιέργως όταν ο covid ήρθε για να μείνει επισκιάζοντας την ως τότε θεωρημένη έννοια της ζωής, εντάθηκε το ενδιαφέρον, δείχνοντας ότι η ζωή παίρνει ξανά το δρόμο της μέσα από τις οθόνες και το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Αρχές Μαΐου η Κριτική Επιτροπή, αποτελούμενη από τους Ποιητές: Γιώργο Βέη, Θανάση Χατζόπουλο, Αριστέα Παπαλεξάνδρου, συνεδρίασε εξ αποστάσεως με σκοπό την ανάδειξη των καλύτερων ποιημάτων ανάμεσα στα 60 συνολικά κείμενα που απέστειλαν φοιτητριες και φοιτητές, και τα 11 που απέστειλαν απόφοιτοι της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Η Επιτροπή κατέληξε στην ομόφωνη απόφαση να βραβεύσει τρία ποιήματα που υπογράφονταν με τα ψευδώνυμα *Ένας πρωτοετής φοιτητής*, *Γρύπας* και *Ιππολύτη*, και δύο ποιήματα αποφοίτων, με τα ψευδώνυμα *Αλθέα Γκρίλα*, *Μελέαγρος*. Εντοπίστηκε ο διάχυτος νεανικός προβληματισμός για το μέλλον, η συγκρατημένη αισιοδοξία αλλά και η απρόσωπη εξω-οικογενειακή πραγματικότητα. Τέσσερα ακόμη ποιήματα με τα ψευδώνυμα *Δεσμώτης*, *Θέμης*, *Κατερίνα*, *Θερωσίνη* κέρδισαν την εύφημη μνεία της Επιτροπής. Μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων, η συντονίστρια του Διαγωνισμού άνοιξε τους μικρούς φακέλους με τα προσωπικά στοιχεία των διακριθέντων, αποκαλύφθηκαν οι δημιουργοί και αντιστοιχήθηκαν επώνυμα με το έτος, το Τμήμα και το ποίημά τους. Ως προς τα βραβεία:

- Μάριος Σαμούρης (1^ο Φιλολογίας) «*Δρομολόγιο αυστηρά ακατάλληλο δια ανηλίκους*»
- Αθανάσιος Μαρκουλής (1^ο Θεατρικών Σπουδών) «*Ταξίδι στη γνώση*»

- Ελευθερία Μώλου (3^ο Φιλολογίας) «*Απλή παρατήρηση*»
- Ως προς τους επαίνους:
- Ευανθία Καφετζή (2^ο Φιλολογίας) «*Οθόνες*»
 - Θεμιστοκλής Λαζαρή (1^ο Ιστορικού-Αρχαιολογικού) «*Εδρανο της μετάβασης στη νέα τάξη πραγμάτων*»
 - Αικατερίνη Νικολάου (4^ο Αγγλικής Φιλολογίας) «*Φιλοσοφικό Μουσείο*»
 - Δανάη Σωτηροπούλου (4^ο Ψυχολογίας) «*Ακροβασία*»

Δεύτερος Ποιητικός Διαγωνισμός (14 Δεκεμβρίου 2020 - 14 Απριλίου 2021)

Η Κοσμητεία της Φιλοσοφικής Σχολής, αξιολογώντας τον θετικό απόηχο του πρώτου Ποιητικού Διαγωνισμού συνέχισε το εγχείρημα. Αυτή τη φορά, ο διαγωνισμός διεξήχθη αποκλειστικά εξ αποστάσεως, λόγω της αναγκαστικής προσαρμογής μας σε παρόμοιο τρόπο ζωής, αφορούσε δε στη συγγραφή ποιήματος με το ομώνυμο, ευρύ και επίκαιρο, θέμα «*Εξ Αποστάσεως*». Η ανταπόκριση των φοιτητριών και των φοιτητών της Φιλοσοφικής Σχολής στο υπαρκτικό πλέον ζήτημα της «*Εξ Αποστάσεως*» δραστηριότητας και επικοινωνίας, ήταν συναρπαστική! Συνολικά, υπεβλήθησαν ενενήντα εννέα (99) ποιήματα που απέστειλαν φοιτήτριες και φοιτητές από όλα τα Τμήματα της Σχολής· εξήντα έξι (66) έγραψαν φοιτήτριες και τριάντα τρία (33) φοιτητές. Τέλη Απριλίου συνεδρίασε η Κριτική Επιτροπή του Διαγωνισμού, αποτελούμενη από τον ποιητή Γιώργο Βέη (πρόεδρο) και τις ποιήτριες Δήμητρα Χριστοδούλου και Αριστέα Παπαλεξάνδρου, αξιολόγησε τις συμμετοχές και απένειμε τα προβλεπόμενα τρία πρώτα βραβεία. Την εκ μέρους της επιτροπής εύφημη μνεία απέσπασαν επτά ακόμη ποιήματα, ενώ συνολικά τα δέκα οκτώ ποιήματα που ξεχώρισαν περιλήφθηκαν σε ειδική έκδοση και δημοσιοποιήθηκαν μαζί με τα διακριθέντα κείμενα του πρώτου διαγωνισμού.

Η Επιτροπή κατέληξε στην ομόφωνη απόφαση να βραβεύσει τα τρία κείμενα που υπογράφονταν με τα ψευδώνυμα: *Βαλιμή, Νάυλον* και *Φ.Π.* αξιολογώντας πρωτίστως την ευρηματικότητα και τη συναισθηματική αποτύπωση της εξ αποστάσεως ζωής μέσα από την οποία απορρέουν ποικίλα προβλήματα μοναξιάς, μαθησιακής και ερωτικής στέρησης. Επτά ακόμη ποιήματα με τα (αλφαβητικά τοποθετημένα) ψευδώνυμα *Άμλετ, Αριάδνη, Αρτέμις, Βοθωνίτης, Γραφιάς, Εντροπία, Ονειροφάντης* κέρδισαν τον έπαινο της Επιτροπής. Μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων, η συντονίστρια του διαγωνισμού άνοιξε τους μικρούς φακέλους με τα προσωπικά στοιχεία των διακριθέντων και αποκαλύφθηκαν οι παρακάτω δημιουργοί. Ως προς τα Βραβεία:

- Χρήστος Τσιτσιριδάκης (1^ο Φιλοσοφίας) «*Το Δάσος με τα λησμονόδεντρα και τα 4 σκέλη μιας ποιητικής σύνθεσης*»
- Μαρία Ρηγούλη (3^ο Φιλολογίας) «*Morpho (Nymphalidae)*»
- Φωτεινή Παπαδάκη (1^ο Αγγλικής Φιλολογίας) «*Στον αστερισμό της οροφής μου*»

Ως προς τους Επαίνους:

- Αμέλια Ελευθεριάδου (6^ο Θεατρικών Σπουδών) «*Έρημος του πραγματικού*»
- Άννα Αμπατζόγλου (υποψήφια διδάκτωρ Φιλολογίας) «*Ελλείπει προοπτικής*»
- Δημήτρης-Παναγιώτης Λάμπρου Βλαβιανός (4^ο Θεατρικών Σπουδών) «*Εξ αποστάσεως αρκούδες*»
- Γιώργος Μπάρδης (1^ο Φιλοσοφίας) «*Μονωτής μονότονης μονοτονίας*»
- Μάριος Σαμούρης (2^ο Φιλολογίας) «*Ένδυμα υψηλής ραπτικής σε μεγέθη περιορισμένα*»
- Μαρία-Σοφία Ποταμίτη (3^ο Ψυχολογίας) «*Άγγιγμα*»
- Κωνσταντίνος Πλατής (3^ο Φιλολογίας) «*Άσθμα ασθμάτων*»

Στον δεύτερο μας διαγωνισμό αξίζει να σημειωθεί ειδικότερα και η ποσοτική ανταπόκριση κυρίως από τα Τμήματα Φιλολογίας (35), Θεατρικών Σπουδών (20) και Φιλοσοφίας (11). Σημαντική όμως ήταν και η συνεισφορά από τα Τμήματα Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας (8), Ιστορίας και Αρχαιολογίας (6), Ρωσικής Γλώσσας και Φιλολογίας & Σλαβικών Σπουδών (5) και Μουσικών Σπουδών (4).

Τρίτος Ποιητικός Διαγωνισμός (13 Δεκεμβρίου 2021-13 Απριλίου 2022)

Φτάνοντας, τέλος, στον τρίτο μας Διαγωνισμό με έκπληξη διαπίστωσα ότι ο πρώτος μας κύκλος κλείνει με την απολύτως ισάριθμη φοιτητική συμμετοχή: 60 συμμετοχές από τη Φιλοσοφική Σχολή του ΕΚΠΑ και 11 από φοιτητές άλλων Σχολών (Ιατρική) και Πανεπιστημίων (ΑΠΘ, ΠΑΔΑ, Πάντειος, ΠαΠει, Πατρών, Πελοποννήσου). Τέλη Απριλίου, ως είθισται, η Κριτική Επιτροπή, αποτελούμενη από τον ισόβιο Πρόεδρο Γιώργο Βέη, την ποιήτρια και καθηγήτρια Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας Λιάνα Σακελλίου και τον απόφοιτο της Σχολής ποιητή Γιάννη Δούκα, συνεδρίασε εξ αποστάσεως με σκοπό την ανάδειξη των καλύτερων ποιημάτων ανάμεσα στα 60 συνολικά κείμενα που απέστειλαν 41 φοιτήτριες και 19 φοιτητές της Φιλοσοφικής και τα 11 από άλλες Σχολές και Πανεπιστήμια. Η Επιτροπή κατέληξε στην ομόφωνη απόφαση να βραβεύσει τρία ποιήματα που υπογράφονταν με τα ψευδώνυμα *Οδυσσέας Τραβέρσος*, *Ευχή*, *Πενθεσίκλεια* και να επιδώσει τρεις επαίνους σε ποιήματα που υπογράφονταν με τα ψευδώνυμα *Κρυσταλία*, *Ελίζα Καρέση*, *Βακίδα*. Μετά την έκδοση των αποτελεσμάτων, η συντονίστρια του διαγωνισμού άνοιξε τους μικρούς φακέλους με τα προσωπικά στοιχεία των διακριθέντων και αποκαλύφθηκαν οι παρακάτω δημιουργοί. Ως προς τα Βραβεία:

- Αθανάσιος Λουμπρούκος (4^ο Ιστορικού-Αρχαιολογικού) «*Η βροχή δυναμώνει*»
- Σοφία Κατάρτα (2^ο Ιταλικής Φιλολογίας) «*Μπαλάντα χωρίς παραλήπτη*»

- Αριάδνη Φατσή (2^ο Ιστορικού-Αρχαιολογικού) «Πολιορκημένες πόλεις» Ως προς τους επαίνους:
- Παναγιώτα Γεωργοπούλου (1^ο Φιλολογίας) «Το ψύχος της θόνης...»
- Ειρήνη Χαλκιά (1^ο Φιλολογίας) «Δια ζώσης»
- Βικτώρια Νικολάου (2^ο Φιλολογίας) «Δια ζώσης»

Στον τρίτο μας Διαγωνισμό αξίζει να σημειωθεί ειδικότερα ο υψηλότερος ποιοτικός δείκτης των συμμετοχών, σύμφωνα με τα ευμενή σχόλια της Κριτικής Επιτροπής. Η μεγαλύτερη αριθμητική ανταπόκριση προέρχεται από τα Τμήματα Φιλολογίας (25), Ιστορικό-Αρχαιολογικό (11) και Φιλοσοφίας (4). Μικρή αλλά σημαντική ήταν και η συνεισφορά όλων των υπόλοιπων Τμημάτων της Σχολής, επιβεβαιώνοντας για τρίτη συνεχόμενη χρονιά τη χαρά της συνύπαρξης. Και αυτός ο Διαγωνισμός διεξήχθη εξ αποστάσεως, η τελετή της βράβευσης όμως έγινε, επί τέλους!, δια ζώσης την Παρασκευή 3 Ιουνίου, δίνοντας τη χαρά της γνωριμίας και της προσωπικής επαφής σε όλους τους συμμετέχοντες.

Ολοκληρώνοντας τη σύντομη αυτή επισκόπηση, θα πρέπει να αναφερθούμε και στις παράλληλες βραβεύσεις των αποφοίτων (στον πρώτο) και των εκτός Σχολής στον τρίτο διαγωνισμό. Ως προς τα ποιήματα των αποφοίτων βραβεύτηκαν «Το πάσο» της Αθηνάς Γκριτζάλα [Φ.Π.Ψ. 1985-1989 / Μεταπτυχιακό 2017-2020] και «Οροφωγραφία της Φιλοσοφικής Αθηνών» του Δημήτριου Βαρδαβά [Φιλολογίας 2012-2018].

Ως προς τα ποιήματα φοιτητών που συμμετείχαν εκτός Φιλοσοφικής Σχολής στον τρίτο διαγωνισμό, βραβεύτηκαν τα εξής:

- Αλεξία Κατσοκογιάννη (4^ο Ιατρικής ΕΚΠΑ), «Εκπαίδευση στη Β΄ Νευρολογική κλινική του νοσοκομείου “Αττικών”»
- Μαρία-Άρτεμις Γκόλφη (4^ο Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Πειραιά) «Ως το τέλος του κόσμου τους»
- Κωνσταντίνα Στεργιοπούλου (6^ο Ιατρικής ΕΚΠΑ) «Διπολική επιστροφή»

Ευχαριστώ όλες τις φοιτήτριες και όλους τους φοιτητές που μας τίμησαν με τη συμμετοχή τους. Ιδιαίτερα ευχαριστώ όσες και όσους έλαβαν μέρος στους δύο (ή και στους τρεις) διαγωνισμούς, έδωσαν καλά δείγματα γραφής και σημαντικές υποσχέσεις για τη μελλοντική τους πορεία. Με αυτήν την ευκαιρία, ευχαριστώ, επίσης, την εκλεκτή φοιτητική συντροφιά που σχηματίστηκε γύρω από τη Φοιτητική Λέσχη Ανάγνωσης της Φιλοσοφικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία αναδύθηκε αυθόρμητα ανάμεσα σε τεταρτοετείς φοιτητές του Τομέα Νεοελληνικής Φιλολογίας, στο πλαίσιο ενός δια ζώσης, αρχικά, μαθήματός μου, τον Οκτώβριο 2020. Η Φοιτητική Λέσχη Ανάγνωσης λειτούργησε εξ αποστάσεως για δύο συναπτά ακαδημαϊκά έτη, υπό την αιγίδα της Κοσμητείας της Φιλοσοφικής Σχολής, και έχει συγκεντρώσει τα μέλη της κυρίως από τα Τμήματα Φιλολογίας και Ιστορικού-Αρχαιολογικού της Σχολής μας, με τη σημαντική συνδρομή φοιτητριών από την Ιατρική Σχολή του ΕΚΠΑ. Το θριαμβευτικό της φετινό επιστέ-

γασμα ήταν η δημιουργία σεναρίου βασισμένο στο μυθιστόρημα του Στρατή Τσίρκα *Η Λέσχη* και η ομώνυμη θεατρική παράσταση που μας χαρίστηκε από τεταρτοετείς, κατά βάση, φοιτήτριες και φοιτητές Φιλολογίας, η οποία παρουσιάστηκε στην κατάμεστη aula στις 5 Μαΐου.

Για όλα αυτά τα «δώρα» που αυθόρμητα δημιουργήσαμε εκφράζω, τέλος, την, προσωπική και συλλογική, ευγνωμοσύνη μας στον Κοσμήτορα της Φιλοσοφικής Σχολής, τον καθηγητή του Τμήματος Μουσικών Σπουδών κ. Αχιλλέα Χαλδαιάκη, που με τη συνεπή παρουσία, την εργατικότητα και τη δημιουργική του διάθεση κοσμεί ουσιαστικά τη Σχολή μας.

ΔΩΡΑ ΜΕΝΤΗ

Ε.ΔΙ.Π., Τμήμα Φιλολογίας Ε.Κ.Π.Α.

Παράρτημα:

Ακολουθεί ένας συνολικός αριθμητικός προσδιορισμός των συμμετοχών από όλα τα Τμήματα της Σχολής.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	80
ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ	32
ΙΣΤΟΡΙΚΟ-ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟ	26
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ	19
ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	16
ΣΛΑΒΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ	9
ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ	7
ΨΥΧΟΛΟΓΙΑΣ	7
ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	5
ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	4
ΙΤΑΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	4
Φ.Π.Ψ.	4
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ Δ/ΘΜΙΑΣ	2
ΙΣΠΑΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ	2

[Οδυσσέας Τραβέρσος] Αθανάσιος Λουμπρούκος
(4^ο Ιστορίας & Αρχαιολογίας)
«Η βροχή δυναμώνει»

Ένα βράδυ επιτέλους
ήρθες δια ζώσης.
Με τοποθέτησες στο βάθρο σου
και με λάτρεψες.

Μιλούσες για το σώμα μου
κι εγώ για τα μάτια σου:
ήταν καθαρά θέμα προτεραιοτήτων.
Κάπου εκεί ακούστηκε
η Τζένη Βάνου
κι ήρθαμε λίγο πιο κοντά.

Ειμ' εβδομάδες καθαρός
απ' την εξάρτηση του έρωτά σου
μα το μυαλό φτιάχνει δράκους
και σύνδρομα.

Ρε συ
έλα δίπλα μου στο βάθρο
έτσι, για να 'χει η νύχτα μας
ήρωες δύο να λατρεύει.

[Ευχή] Σοφία Κατάρα
(2^ο Ιταλικής Φιλολογίας)
«Μπαλάντα χωρίς παραλήπτη»

Μόνο την καρδιά μου έχω να σου δώσω.
Σαν ιστιοφόρο σε διατεταγμένη υπηρεσία.
Σαν πεταλούδα σε κάθετη εφόρμηση.
Η σκέψη μου γλιστράει στις υπόγειες
μιας κρίας, εκτυφλωτικής βιτρίνας.
Είσαι εκεί;

Μόνο την καρδιά μου έχω να σου δώσω.
Τι κι αν η ανάσα μου διαγράφεται
σε υψηλή ανάλυση;
Τι κι αν το χαμόγελό μου θρυμματίζεται
σε ομοιόμορφα, παράλληλα κελιά; Εσύ;
Είσαι εκεί;

Μόνο την καρδιά μου έχω να σου δώσω.
Να την τιθασεύσω σε εντολές και νόρμες.
Να την απλώσω συμμετρικά – πόσες ίντσες είναι
τα φτερά του αετού; - και να στη στείλω.
Ώσπου να τη φτάσουν τ' ακροδάχτυλά σου. Τότε...
Δια ζώσης...

[Πενθεσίκλεια] Αριάδνη Φατσή
(2^ο Ιστορίας & Αρχαιολογίας)
«Πολιορκημένες Πόλεις»

Άκουσα θυμάμαι πως κάποτε
όταν σε τρανό κάστρο λύθηκε η πολιορκία
οι κάτοικοι χύθηκαν απ' τα τείχη
και ο ένας τον άλλον
κι όλοι μαζί τη γη φιλούσαν.

Άκουσα θυμάμαι από κάποιον
πως μέσα σου μια πόλη πάντα σ' ακολουθεί
– μια πόλη ο καθένας μας κι αυτή πολιορκημένη –
συχνά απ' τον έξω
και πάντοτε απ' τον μέσα τον εχθρό.

Κι όταν λυθεί απέξω η πολιορκία,
κοίταξε αν θες και μέσα – ή μην κοιτάξεις
πόσο θηρία ή θεούς θύμισες
– ίσως ωστόσο και που επέζησες να φτάνει.
Μήπως δεν έχει ακόμη η πόλη χίλια βάσανα;

Και τώρα ποιος θα μείνει να παλέψει
την πολιορκία που δε λύθηκε ποτέ
και τα μηνύματα βοήθειας να στείλει
σε πόλεις ξένες, έτσι ή αλλιώς πολιορκημένες.

Κι όμως να μην απελπιστείς
Κάπως τα καταφέραμε και μ' αυτήν την πολιορκία.
Μα τώρα μην ξεχάσεις
τα τείχη που σε έσωσαν να μη σε φυλακίσουν
- και με πληγές ακόμη, ας είναι οι πύλες ανοιχτές.

[Κρυσταλία] Παναγιώτα Γεωργοπούλου

(1^ο Φιλολογίας)

«Το ψύχος της οθόνης...»

Θλιβερός ο τόνος του λευκού
πάνω στους αραχνιασμένους τοίχους
και κουβέρτες σκόνης του λεπτού
αγκαλιάζουν των ωρών τους ύπνους.

Με πίνακα στα μαύρα φορεμένο
άνεργη παρηγορήτρα η κιμωλία
Γυμνό δεντρόκλαδο αγανακτισμένο
τρύπησε το τζάμι με την απουσία!

Πλήκτρα παγωμένα, αμετακίνητα.
Μολύβια ξαπλωμένα, επονειδίστα
Και έχω το ποντίκι τούτο ταίρι
να το σφίγγω σαν ενός το χέρι.

Και τα χνώτα των ανθρώπων καλύπτει η χλωρίνη...
με τη μοναξιά κανείς δεν έκανε ειρήνη!
Μες το ψύχος της οθόνης απροσώπως γνωριμία...
Αναντικατάστατη η διά ζώσης επικοινωνία!

[Ελίζα Καρέση] Ειρήνη Χαλκιά
(1^ο Φιλολογίας)
«Δια ζώσης»

Δελτίο των επτά.

Είχες αφήσει την τηλεόραση το βράδυ
να σε κρατά απ' το χέρι στα όνειρά σου.
Εκεί στο μεταίχμιο γίνεται
καθώς φοράς τα αλυσιδάκια της δουλειάς
και σε προβάρεις στον καθρέφτη
ο πιο κρίσιμος απολογισμός:
Τόσοι ξεμύτισαν, τόσοι μετάνιωσαν, τόσοι επέζησαν.
«Δεν ξεμυτίζω, δε μετανιώνω, για να επιζώ».

Πάντα ήσουν από εκείνους που προσέχουν
μη αφεθούν αφύλαχτοι σε ξένα μάτια.
Εξ αποστάσεως έχεις χτίσει τη ζωή σου
έτσι που ακόμα και την πίκρα του καφέ
δε λες να μεταλάβεις.

Βγαίνεις κλειδώνοντας στο δρόμο
το κελί σου,
σφίγγεις τη μάσκα να φιλτράρει τον αέρα
-γιατί έχεις συνηθίσει τον πνιγμό-
και όποιος τολμά τα δύο μέτρα να περάσει
«μη πλησιάζετε, παρακαλώ».

Δελτίο των δώδεκα.
Όπως τρέχεις σταματάς ν' ακούσεις
πάνω στην ώρα του διαλείμματός σου
να συντηρήσεις λίγο τα δεσμά:
Προστατευόμαστε. Μένουμε ασφαλείς.

Ευτυχώς που ασφάλισες την πόρτα
τόσο που πόρτα δεν υπάρχει πια.

Μια μυρωδιά από πεύκα μπαίνει απ' το παράθυρο
καθώς μετράς τις ώρες που σου μένουν•
σου τρυπάει τη μύτη μια άγρια διαφάνεια
εσύ παιδί να τρέχεις στο ποτάμι
και από το σπίτι η μάνα να φωνάζει

πως έχει σφήκες τέτοια εποχή...
Εκεί που αργά ξυπνούν τα χέρια σου
και κάνουν να ρουφήξουν τα αρώματα
περνούν ξυστά απ' την παγερή οθόνη
και αυτή ραγίζει.

Όλα ρολόι. Μόνο μια αντίδραση αλλεργική.

Δελτίο των οκτώ.
Σηκώνεις το χέρι να το κλείσεις
πάντα
και πέφτει πίσω.
Είσαι κλεισμένος μέσα
και ψάχνεις κάτι να σε δαμάσει.

Περιμένω.
Πάντα περιμένω
την ώρα που θ' ακούσεις
χαμογελώντας με τυφλωμένα μάτια
ότι «διακόπτουμε το πρόγραμμά μας
για έναν έκτακτο, μικρό θάνατο.»
Θ' ακούς για τις σφοδρές επιπτώσεις
της δια ζώσης άνοιξης
για θαρραλέους που ασθενούν
με τις συγκρούσεις
για συνετούς που απέχουνε
μια ακόμη μέρα
και μες στη ζάλη του καθαρού αέρα
στα ξαφνικά,
κρυφά,
θα νιώσεις.

[Βαυκίδα] Βικτώρια Νικολάου
(2^ο Φιλολογίας)
«Δια ζώσης»

Σε δειλά ανθισμένες αμυγδαλιές
μια κρυστάλλινη, μαρμαρωμένη σκέψη
βουβά αποτυπώνεται:
Να φανεί της άνοιξης η χρυσαλλίδα.
Στο παγωμένο αίμα της καρδιάς
μόνο μια φλέβα δεν έχει κοκκαλώσει:
Είναι αυτή που την ελπίδα της συνάντησης δεν έχει διαγράψει.
Το χρώμα του ουρανού
ξεπερνά το άσθμα της ζωής,
το βασιλικό του φως
την έγερση της αντάμωσης κραυγάζει.
Το αβυσσαλέο χάσμα της απόστασης
μια γέφυρα του χρόνου ένωσε.
Όλα τα βλέπω, όλα τα ατενίζω.
Δεν υπάρχει εμπόδιο στην όρασή μου.
Του κόσμου οι ήχοι και οι ομιλίες
δεν είναι επίφαση,
πραγματικότητα
του ανθρώπου η κορμостаσιά
που μες στα πλήθη χάνεται.
Το μαβί πέλαγος των λουλουδιών άνθισε.
Οι άνθρωποι μιλούνε μεταξύ τους χωρίς 4G.
Ο ήλιος πάλι ανατέλλει
και η καρδιά του κυανού ουρανού φωτίζεται...

[Αγράμπελη] Κατερίνα Κωνσταντοπούλου
(1^ο Φιλολογίας),
«Η ανάσταση της ζωής»

Από σήμερα θα είμαστε πάλι παιδιά. Για πάντα.
Ο ήλιος μάς γνέφει
ν' ακούσουμε από κοντά το γέλιο των ανθρώπων,
κι ας μην το βλέπουμε ακόμα στα χείλη τους.
Να δούμε πιο καθαρά τις θάλασσες των ματιών τους,
κι ας φαίνεται μόνο αυτό απ' το πρόσωπό τους.
Να τρέξουμε αγκαλιασμένοι στα παλιά μας λημέρια
να νιώσουμε κυρίαρχοι του κόσμου όπως άλλοτε.
Χωρίς φόβο.
Ελεύθεροι.
Τα δέντρα χορεύουν στο αεράκι
και μας καλούν να σκαρφαλώσουμε στα κλαδιά τους
να δούμε με τα μάτια τους
τον κόσμο που καταφέραμε να σώσουμε:
τα παιδιά να παίζουν στους δρόμους
και τους ερωτευμένους να ονειροπολούν αγκαλιασμένοι στις ακρογιαλιές.
Χωρίς φόβο.
Ελεύθεροι.
Μου έλειψε αυτός ο κόσμος, εσένα;
Κι έπειτα θα κρατήσουμε απ' το χέρι
εκείνη τη γριούλα που τόσο καιρό έμεινε χωρίς την πνοή μας
και ρυτίδιασε λίγο περισσότερο.
Θα περπατήσουμε στα πετρόκτιστα σοκάκια,
θα καθίσουμε στο καφεενεδάκι δίπλα στη θάλασσα
ακούγοντας το φλοίσβο
και τα όνειρά μας θα ξεβράζονται στην ακτή όπως τα κύματα.
Όνειρα που ράγισαν
μα δεν έσπασαν
κι ήρθε η ώρα ν' ανθίσουν ξανά.
Θα χορέψουμε στις στολισμένες πόλεις
που έμοιαζαν στοιχειωμένες
και τώρα αναστήθηκαν
νιώθοντας ξανά το εύθυμο βήμα των ανθρώπων στο κορμί τους.
Θα γιορτάσουμε τη νίκη της ζωής.
Χωρίς φόβο.
Ελεύθεροι.
Τα παιδιά θα ζωντανέψουν με το άδολο γέλιο τους

τα άδεια σχολεία που σιωπούσαν καρτερικά.
Θ' αφήσουμε ένα λουλούδι στα μνήματα
των ψυχών που δεν πρόλαβαν να δουν τη ζωή να σπάει τις αλυσίδες της
και θα ευωδιάσει ο Κάτω Κόσμος
και θα χαμογελάσουν οι νεκροί ακούγοντας το τραγούδι μας.
Χωρίς φόβο.
Ελεύθεροι.
Θα τις σπάσουμε όλες τις αλυσίδες!
Μα θα κρατήσουμε τα σημάδια τους στο δέρμα μας.
Για να θυμόμαστε.
Να θυμόμαστε πόσο εύκολα υψώνονται κάγκελα ανάμεσά μας
και πώς το σπίτι μετατρέπεται σε φυλακή.
Για να θυμάμαι
να σ' αγαπώ λίγο περισσότερο.
Χωρίς φόβο.
Ελεύθερη.

[Αμαρυλλίς] Μαρία-Σοφία Ποταμίτη
(4^ο Ψυχολογίας)
«Εγγύς ζωή»

Μισοσκονισμένη νεραντζιά,
ένα θέατρο με τ' όνομά μου,
κάγκελα μεσοτοιχίας κρυμμένα σε χρυσαφένια κουρτίνα σπιτιού,
άντρες με κατεβασμένα μέχρι τον αγκώνα
μπουφάν και μάσκες
περασμένες στους καρπούς περιμένοντας
δημόσιες υπηρεσίες· κεφαλή βαρυφορτηγού έγκειται
στη βαρύτητα· πέφτουν τα μπάζα κι η σκόνη
απλώνεται· πλατεία Ουρουγουάης.
Άγαλμα ασάλευτο, όπως όλα τους.

Χθες πήγα στο μουσείο λίγο πριν κλείσει κι ήξερα
πως όταν θα 'φευγα οι πίνακες θα ζωντάνευαν,
θα ξεπιάνονταν τ' αγάλματα
απ' τις στάσεις που ολόκληρη μέρα ήταν
καταδικασμένα να κρατούν. Κι όμως το ζωντάνεμα αυτό
δεν θα μπορούσα ποτέ να το εγγυηθώ.
Δεν θα με πίστευε κανείς, ούτε τα ίδια τα εκθέματα.

Χέρια και μεταξένια υφάσματα,
βελούδινα πρόσωπα, μάτια
ζωντανά, αιώνιων ανθρώπων. Είδα
την αντανάκλασή μου στη βιτρίνα του Ρουσσώ. Δεν περίμενα
να 'χει την εμφάνιση αυτή η προτομή του. Είδα
την αντανάκλασή μου στο τζάμι κι ένιωσα πως
κρυφοκοίταξα το παρελθόν κι αυτό με κοίταζε
σαν μέλλον.

Πώς πλέκονται μοιραία οι τύχες των ανθρώπων;

Μου λέει: «Μια ζωή έτρεχες κι εγώ περπατούσα·
Μια φορά πήγα να σε φτάσω και δεξ
τι έπαθα», δείχνοντάς μου το αιμάτινο σκίσιμο στο τζιν του.
Τ' αγάλματα είχαν πάντα την ιδιοτροπία να μένουν
άχρωμα στο πέρασμα των χρόνων κι εγώ να έχω
την ψευδαίσθηση του χρώματός τους
πάνω μου. Σαν έβλεπα το κόκκινο στο τζιν,

σαν να 'μουν η πορφυρή πληγή ρωτούσα:
«προς τι το τρέξιμο και το σκίσιμο στο τζιν σου,
ό,τι ήταν να προλάβεις
το 'χασες κι αυτό που τρέχεις
δεν είναι άλλο απ' αυτό που έχεις.
Τρέχεις να δια-φύγεις ή να νιώσεις πως φεύγεις;
Έχει διαφορά η πρόθεση».
Γέλασα και γλεύασα, δάκρυσε και στάθηκε.
Το τρέξιμο μάς κούρασε κι αποφασίσαμε να περπατήσουμε.
Ήμουν στην έρημο ζητώντας νερό και μου 'δωσε
κουβέρτα· μου 'δωσε το χέρι του, το 'πιασα
κι η έρημός μου -παγωμένη πια-
τυλίχτηκε στη ζέστη.
Πάγος εξωτερικού χώρου, κρύσταλλοι ψυχής.

Χάλασε -λένε- η θέρμανση. Ίσως χάλασε
ο κόσμος μου πάνω που πίστεψα πως είχα φτιάξει
την θερμοκρασία του. Μια διάψευση σαν
προδοσία. Δεν θέλω
να σου λέω τι έχεις κάνει λάθος,
να το νομίζεις για σωστό,
να σπας το βάζο και τα θρύψαλα να βλέπεις για πορσελάνες
λείες. Θέλω
να μιλώ με λέξεις ανίερές και ν' απαντάς με νόημα
ιερό, να σιωπώ με πράξεις αλόγιστες και να φωνάζεις μ' αισθήματα
λογικά. Ανοίγω
τα χέρια μα δεν φεύγεις·
φαίνεται δεν σε κρατώ. Ξεδιπλώνω
τα δάχτυλα μα δεν κουνιέσαι·
φαίνεται δεν σ' έχω δέσει ανάμεσά τους. Τη μνήμη
ξεχνώ να ξεκλειδώσω· φαίνεται βρήκες το κλειδί της.

Συμβαίνει συχνά οι πορφυρές πληγές των τζιν
να μην κλείνουν ποτέ· και να πεθαίνουμε απ' αυτές·
κάθε μέρα.

[Άνεμος] Ιω Φουντουκίδου
(2^ο Φιλοσοφίας)
«Βάλε καλά τη μάσκα σου»

Βάλε καλά τη μάσκα σου
Πάει εκείνη η σιωπή, εκείνη η ησυχία,
Στους δρόμους ξεχυθήκανε σαν άγρια θηρία.
Άρση της απαγόρευσης, μιαν άλλη θα σημάνει,
κανείς όμως δεν σκέφτεται, ορμάνε στην κραιπάλη.

Κανονικότητα ζητούν κι αρπάζουν τα δοθέντα,
Ανάποδη η λογική κι ας έχουν ντοκουμέντα.
Πιάνονται από μια τριχιά την κάνουνε σημαία
Και με περίσσια τεχνική πατάσσουν την ιδέα

Να μην υπάρξει πουθενά αντίπαλό τους δέος,
Όλοι σκυμμένοι στη δουλειά χωμένοι μες το χρέος.
Εκείνο που σου δίνουνε κι εκείνο που σου λένε,
εκείνο παπαγάλισε και ξέχνα το ειδέναι.

Στην τηλεόραση μπροστά βλέπουν το δια ζώσης
Που πήγαν οι φιλόσοφοι της ανοιχτής της γνώσης;
Μες σε καλούπια η ζωή καλούπια και οι λέξεις,
Αρπαχτικά σου κλέβουνε τις φωτεινές σου σκέψεις.

Βάλε καλά τη μάσκα σου, βάλε καλά τη μάσκα,
Μη διαφωνείς, μη σκέφτεσαι και την ανάσα κράτα.
Βάλε καλά τη μάσκα σου στον έλεγχο σταμάτα
Και στο σκανάρισμα μπροστά τον στόχο σου εξαπάτα.

Βάλε καλά τη μάσκα σου και δείξε τα χαρτιά σου
Δεν είσαι πια ελεύθερος και κρύγου στη σκιά σου.

[Αύγουστος] Σπύρος Αυγερινόπουλος
(Π.Μ.Σ. Ιστορίας & Αρχαιολογίας)
«Ζακυνθινό»

Ζούμε σ' ένα άοσμο και άνευρο παρόν
Τυφλό για εμάς αλλά πρωτίστως και για εκείνο
Τινάζουμε από πάνω μας τον όψιμο θυμό
Δίχως να σκεφτόμαστε την επόμενη ημέρα
Τι κι αν έρθει ο χειμώνας λίγο πιο νωρίς;
Τι κι αν ανθίσει η μυγδαλιά μαζί με λίγο χιόνι;
Ο κόσμος θα 'ναι ακόμα σιωπηλός
Κι εμείς μονάχοι σ' ένα αδειανό σαλόνι

[Ρεμβασμός και ονειροπόληση] Δέσποινα Αντωνέλλου
(1^ο Φιλοσοφίας)
«Σύγχρονος ιδρυματισμός»

Ξύπνα !

Βιάσου να μπεις στην αίθουσα ή μάλλον στο 'link' για να μην πάρεις απουσία .

Σήκωσε το χέρι ή μάλλον άνοιξε το μικρόφωνο και πες την άποψη σου .

Αγκάλιασε ή μάλλον στείλε ένα μήνυμα στους συμμαθητές σου.

Πάρε μολύβι και γράψε στο τετράδιο , κάνε λάθη και μουτζούρες ή μάλλον κάνε την άσκηση σε 'word'.

Και όταν πιά ο καιρός περάσει
και διαβάσεις στο 'instagram' τη φράση
«δια ζώσης» ,

άγνωστη θα σου φανεί .

Θα ρωτήσεις τον χρήστη 'Maria123' και μόλις μάθεις ,
θα γελάσεις .

Και σαν καλή 'couch potato' θα κάτσεις αναπαυτικά και θα δεις μία ταινία
'online' στον υπολογιστή.

Θα ονειρευτείς μέσα από την οθόνη τη ζωή που θα μπορούσες να έχεις, που
μπορείς ακόμα να έχεις,

μα αν σε βγάλουν στον έξω κόσμο, θα έχεις ξεχάσει να προσπαθείς.

Σαν μωρό που μαθαίνει να περπατά,

σαν έφηβο που μαθαίνει να ζει ξανά.

[Σνέφριντ] Δέσποινα Κοτσούκου
(1^ο Φιλοσοφίας)
«Πολυεπίπεδη πραγματικότητα»

Θα μπορούσα να αλλάξω το σκούρο μπλε του δωματίου μου, το κάδρο με το κέλτικο δέντρο της ζωής, το ξεφτισμένο φωτιστικό που η αίγλη του μου φαίνεται ομορφότερη από αυτήν της ηλιαχτίδας, την παρηγορητική φωτογραφία ενός φίλου από το kiribati, το παλιομοδίτικο ρολόι που μετά βίας ολοκληρώνει τον κύκλο του, με κάτι πιο ρεαλιστικό όπως: με το κυανό χρώμα, με ένα δέντρο μπονσάι, με μια γυάλινη σφαίρα με τη θάλασσα του kiribati ή με μια εναλλασσόμενη ταπετσαρία, αλλά τελικά θα τα αλλάξω με την πραγματικότητα

Η πραγματικότητα όμως μερικές φορές δεν είναι η καλύτερη επιλογή για αλλαγή, γιατί από το kiribati μπορεί να σε οδηγήσει στην Τυνησία, γιατί εκεί ο χρόνος είναι ακαθόριστος και αυτό μπορεί να σε ζαλίζει γιατί μερικές φορές το ηλιακό φως σε γεμίζει εγκαύματα και αυτό σε απομακρύνει γιατί η πραγματικότητα σου δίνει ένα ασφυκτικό περιβάλλον, γιατί μερικές φορές μπορεί να γίνει ανυπόφορη. Όμως σκέψου το πιο προσεκτικά: πότε παίρνεις οξυγόνο; μήπως σου προκαλούν περισσότερο θλίψη τα μυθιστορήματα του Ιούλιου Βερν από την ίδια την Τυνησία; Το καλύτερο μάλλον είναι να δούμε την πραγματικότητα χωρίς φίλτρα για να τη δούμε όπως πραγματικά είναι

[Φλανέρ] Πηγή Μαυρογεώργη
(4^ο Φιλολογίας)
«Δια ζώσης πληγή»

Να φοβάστε
ό,τι είναι ακόμη εδώ
κι όποιον ακόμη
δεν έφυγε.

Τι κι αν μια νύχτα απεγνωσμένη για αισθήματα
ζωγράφισε στα σπλάχνα της το όνειρο ζεστό;
Δια ζώσης,
αιμορραγούν πάντα οι ζωγραφισμένοι.

Τι κι αν στα σεντόνια του λευκού της ύπνου
χόρεψαν πολύχρωμες οι πινελιές μιας αγάπης;
Απ' τους ζωντανούς,
λαβώνονται πάντα τα χρώματα.

Ένα βλέμμα
μια λέξη
η απουσία της
δείγμα ανελέητο
πώς δεν αγαπάνε
πυροβολεί.
Λιώνουν τα χρώματα.
Μπογιές χαμένες.
Κι ύστερα τίποτα.
Ύστερα θα περιφέρετε
μιαν αγάπη
μουτζουρωμένη.
Μέχρι να έρθει πάλι
μια νύχτα
να σας ζητήσει
ν' αγαπήσετε.
Και θα υπακούσετε.

Εσείς, ζωγράφοι ελεεινοί μιας νέας αγάπης.

Να φοβάστε
ό,τι είναι ακόμη εδώ

κι όποιον ακόμη
δεν έφυγε.

Μα όταν θα φύγει
θα μπορέσετε πια
με την ησυχία σας
να αγαπάτε.

[Κατατονία] Αλεξία Κατσικογιάννη

(4^ο Ιατρικής ΕΚΠΑ)

«Εκπαίδευση στη Β' Νευρολογική κλινική του νοσοκομείου "Αττικόν"»

Τον καιρό εκείνο,
ο χιονιάς μπορούσε να ακυρώσει εξετάσεις
και στα σπίτια, κάκοσμα σώματα
πετρελαίου
μύριζαν σαν κάθε τι που ιδρώνει.
Στην ανακοίνωση της γραμματείας, αναφερόταν ότι η εξέταση θα
πραγματοποιούνταν διά ζώσης
μόλις δεκατέσσερις μέρες αργότερα
(ουδεμία αναστάτωση)
δεκατέσσερις μέρες
αριθμός ανέραστος, ασαράντιστος, χωρίς κανένα θεολογικό ενδιαφέρον
αδύναμος αρκετά να σταθεί αφορμή για μια κάποια νηστεία
κοντά δύο εφτάδες νερά
ένα Πάσχα ή μία γέννηση Χριστού ολόκληρη να μας χωρίζει
κι ο καθηγητής να λέει πως είναι ευκαιρία για επανάληψη.
Κεφάλαιο πρώτο, ο Λόγος
ομιλία σκοντάπτουσα, κολλώδης
το στόμα σου που σκόνταφτε πάνω στην πέτρα, κάθε που διάβαζες τη φράση
ως από βράχου υγρό.
Από τη φοιτητική μου ζωή, κρατάω ένα ζευγάρι λιθόμορφα χέρια
τα δικά σου τα χέρια
που εγώ αντιλήφθηκα σαν γάντια
μαζί μ' αυτά και το πεντάμορφο ερώτημα
και αν κοπώ;
Τελικά, το μάθημα δόθηκε από κοντά, μία Δευτέρα
της οποίας η Κυριακή μαζί με τα χιόνια έλιωσε και τα βουνά
κι έτσι, χωρίς βουνά,
δύσκολα μπορούσες πια να σκοντάψεις.
Οι βαθμοί βγήκαν μετά από δεκατέσσερις μέρες
(φάση πρώτη του καταμήνιου κύκλου)
κι όσο για τα επόμενα μαθήματα, τα γεννητά
θα γίνονταν σε κάποιο αμφιθέατρο του νοσοκομείου
από αυτά που βρίσκονταν δίπλα στο κλιμακοστάσιο
που όλο ανέβαινε και στρίφωνα
σαν μιναρές
ν' ακούγονται καθαρά οι γέννες των γυναικών
σαν μουεζίνηδες του αττικού πόνου.

Φεύγοντας, είπες να μην αδικοβάζω με τον νου μου πράγματα χαζά
κι η ποίηση που δημοσιεύεται, σε ξένα μάτια, έκλαψε.
Βλέπεις, μικρή, ονειρευόταν να ιδιωτεύσει.

[Ηρινα Λούμεν], Μαρία-Αρτεμις Γκόλφη
(4^ο Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών, Πανεπιστήμιο Πειραιά)
«Ως το τέλος του κόσμου τους»

Η κατάργηση της αφής, ένα ασθενικό ροδοπέταλο, ξενιτεμένο απ' τον μίσχο, δειλό στην επανένταξή του, στην παλαιά συνομοταξία άνθους.

Η αποδελτίωση ασθένειας αργεί την επιστροφή στο κανονικό, όσο ένα μπουκέτο δόντια στο νερό, που ξαναβρίσκουν ρίζες, έξω απ' τον τάφο της γης.

Στο βάζο μαργαρίτες συνωστίζονται, σ' ένα φιλί, μια αγκαλιά, όπως ο ηπειρώτικος χορός, δίχως ανοχή στις αποστάσεις, δύο χειρών κοντοχωριανών που ερωτοτροπούν στη γύμνια της χειραψίας.

Στο επίκεντρο σεισμού, η πανδημία απλώνεται σε ομόκεντρους κύκλους. Η εξ αποστάσεως ζωή εκφυλίζεται σε δειλές συναντήσεις στον εξώτερο φλοιό. Ένα συντηρητικό δια ζώσης δίχως διαχυτικότητες.

Η εξοικείωση με τον θάνατο, ελάχιστα ή μάλλον κυνική. Τα μαντήλια των θεατών ριγμένα στη λίμνη περνιούνται για ρίζες, βολβούς και βρώση για τα μέλη της οικογένειας των Νησιδών. Οι πάπιες γλυτώνουν ως Αγγλοι ασθενείς.

Οι δε κύκνοι που νοσούν, ζευγαρώνουν μονάχοι, από αφόρητη περηφάνια, στη νύχτα των κρυστάλλων. Με κορμί δανεικό και άδεια βάρκα ταξιδεύουν απνευστί ως το τέλος του κόσμου τους...

[Εριφύλη] Κωνσταντίνα Στεργιοπούλου
(6^ο Ιατρικής ΕΚΠΑ)
«Διπολική επιστροφή»

Στο κέντρο του κρέμεται ένας ήλιος
Μια φυλακή στο βλέμμα, ένα δυνατό γέλιο
Μας έδειξε τα δόντια του, μα είχαν περάσει χρόνια, λησμονήσαμε
Σκοτεινές σκιές σαν υψωμένα τείχη
Μας πλακώνουν οι ακίδες του με λαχτάρα
Ένα άγγιγμα όλο δάκρια
Από τα μαλλιά του κρέμεται ένα πτώμα
Στο βάθος μελωδίες, χορεύει στις μύτες
Μα όχι πίσω από κλειστές πόρτες
Μολυσματική χαρά πρέπει να ναι
Θα μας κολλήσει όλους
Μα δεν πειράζει
θα 'χουμε γυρίσει πια δια ζώσης

Η ΕΚΔΟΣΗ “ΤΡΙΤΟΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ” ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΪΟ ΤΟΥ 2022 ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΗΣ ΚΟΣΜΗΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΣΕ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟ ΤΜΗΜΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΔΩΡΑΣ ΜΕΝΤΗ.

